

Arrest

nr. 166 567 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DONNÉ, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 26 november 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 11 februari 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onvankelijk. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 29 mei 2013 neemt de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 april 2010 dienen verzoekers wederom een asielaanvraag in. Op 20 oktober 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 mei 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2012 werd ingediend door:

A., O. (R.R.: ...)
geboren te Savran op (...)1980

en echtgenote:

A., O. (R.R.: ...)
geboren te Odessa op (...)1982

wettelijke vertegenwoordigers van:

A., R. (R. R.: ...)
geboren te Odessa op (...)2005

A., A. (R. R.:...)
geboren te Brussel op (...)2009

Nationaliteit: Oekraïne (Rep.)
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 30 juni 2009 in België verblijven, zeer goed geïntegreerd zouden zijn, onmiddellijk na hun aankomst het nodige gedaan hebben om de Nederlandse taal zo snel mogelijk onder de knie te krijgen (zie deelcertificaten voor beide betrokkenen; zie voor mevrouw "Nederlands voor anderstaligen in technische beroepen" afgegeven door de VDAB), diverse cursussen en opleidingen gevolgd hebben (zie voor mevrouw "Attest van Maatschappelijke Oriëntatie"), werkwilbig zijn, dat de heer A. gedurende meer dan een jaar werkte en onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden van zodra zijn verblijfsstatuut zulks zou toelaten (zie "Arbeidskaart C", verklaring A. BVBA) en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 30 juni 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 09 maart 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 01 april 2010 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in die eveneens afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit op 19 oktober 2010. De duur van de procedures - namelijk minder dan 9 maand voor de eerste aanvraag en minder dan 7 maand voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar uitmaken voor de openbare orde nu zij sedert hun aankomst in België nog nooit in contact gekomen zijn met enige gerechtelijke overheid en er wat betreft hun asioldossier zelf onmogelijk enig begin van fraude kan worden weerhouden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkenen twee minderjarige kinderen hebben en dat A. A., het jongste kind van betrokkenen, in België geboren werd (zie geboorteakte), vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan dat dit feit hen zou verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen.

Meester Donné stelt dat de kinderen van betrokkenen geen banden hebben met Oekraïne. We merken in dit verband op dat de kinderen nog zeer jong zijn en dat kinderen van deze leeftijd zich zeer snel aanpassen. Bovendien blijkt uit het asielrelaas van de ouders dat de kinderen in Oekraïne -naast hun ouders- minstens nog hun grootouders langs beide zijden hebben alsook 2 nonkels. Indien de kinderen effectief geen banden zouden hebben met Oekraïne is dat een gevolg van de persoonlijke keuze van hun ouders. Deze zijn immers verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen en voor het al dan niet meegeven van de cultuur, taal en gewoonten van het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de oudste dochter inmiddels schoolplichtig is en school loopt in de basisschool 'De Linde' (zie attest). Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Meester D. haalt aan dat onderhavige aanvraag voor de machtiging tot verblijf ingediend werd tijdens het wettelijk verblijf van betrokkenen daar er een verzoek tot medische regularisatie hangend is. Dat was inderdaad zo op het moment dat de raadsheer onderhavige aanvraag indiende maar inmiddels werd de aanvraag voor machtiging tot verblijf omwille van medische redenen negatief afgesloten en dus niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dienden op 11 februari 2010 een aanvraag 9ter in, op 07 juli 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk bevonden en werden betrokkenen in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie (A. I.). Op 29 mei 2013 werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden en werden instructies gegeven om het medische A.I. van betrokkenen in te trekken. Ten overvloede wijzen we erop dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is. Het is een enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is."

2. Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Doordat art. 9bis V.W. als ontvankelijkheidsvoorwaarde de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden vereist.

Dat de aanwezigheid van deze buitengewone omstandigheden dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag, zijnde in casu 5.05.2012.

Dat ten tijde van de aanvraag verzoekers gerechtigd waren om verblijf te houden in België wegens een reeds op 7.07.2010 ontvankelijk verklaarde machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter V.W.

Dat verzoekers aldus onmogelijk konden geacht worden in die omstandigheid België te verlaten teneinde de aanvraag ex art. 9bis in hun thuisland in te dienen.

Dat verweerster door het ontvankelijk verklaren van het verzoek ex art. 9ter V.W. uitdrukkelijk heeft aangegeven dat verzoekers - minstens tijdelijk en in afwachting van een definitieve beslissing - in België verblijf mochten houden.

Dat verzoekers hierop mogen vertrouwen en dit redelijk mogen verwachten op straffe van schending van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Dat het immers volstrekt onredelijk zou zijn om van verzoekers te eisen dat zij hun aanvraag tot machtiging ex art. 9bis in hun thuisland zouden instellen gelet op de ernstige ziekte in hoofde van hun dochter op het moment van indienen van de aanvraag.

Dat verzoekers er integendeel op mogen vertrouwen dat wanneer diezelfde overheid erkent dat er een problematische medische situatie aanwezig is in hoofde van het gezin van verzoekers, zij niet aan de andere kant kan eisen dat verzoekers toch terug wouden keren naar hun thuisland om de bewuste aanvraag aldaar in te dienen.

Dat verweerster verwijst (mutatis mutandis) naar de vaststaande rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 28 april 2009, nr. 26.554 en RVV 29 januari 2009, nr. 22.326) als de Raad van State (RvS 30 juni 2011, nr.214.351) waarin gesteld wordt dat niet het moment van de beslissing zou bepalend zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, maar het moment van de regularisatie-aanvraag zelf.

Wanneer verweerster de ontvankelijkheid beoordeelt, moet zij dus de situatie op het moment van de aanvraag bekijken.

In casu dient te worden vastgesteld dat verweerster deze regel aan haar laars lapt, hiermee art. 9bis V.W. schendend.

Verweerster heeft immers volstrekt ten onrechte de aanvraag om machtiging tot verblijf ex art. 9bis V.W. on-ontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2 Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers betogen dat de buitengewone omstandigheden moeten aanwezig zijn bij de indiening van de aanvraag en niet op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt.

Er dient op te worden gewezen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is door te verwijzen naar de omstandigheid dat verzoekers ten tijde van de aanvraag op 5 mei 2012 in het bezit waren van een immatriculatieattest wegens de op 7 juli 2010 onontvankelijk verklaarde medische aanvraag. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekers verwijzen naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om hun argument dat de ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend te staven. Het arrest nr. 22 326 van 29 januari 2009 betreft de verwerping van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 29 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De wetgever heeft uitdrukkelijk in artikel 9bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaald in welke gevallen de aanvrager niet over een identiteitsdocument dient te beschikken om op ontvankelijke wijze een verblijfsmachtiging in België te kunnen aanvragen. *In casu* is er geen sprake van een documentaire onontvankelijkheid maar is de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat geen buitengewone omstandigheid is aangetoond. De verwijzing naar het arrest nr. 22 326 mist juridische grondslag.

Het arrest nr. 26 554 van 28 april 2009 betreft de vernietiging van de beslissing van 7 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Artikel 9ter betreft de verblijfsmachtiging toegekend aan de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt en die op zodanige wijze aan een ziekte lijdt dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst. De verblijfsmachtiging ingediend door verzoekers is niet ingediend wegens ziekte met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar het arrest nr. 26 554 mist juridische en feitelijk grondslag.

Verzoekers verwijzen ten slotte naar een arrest van de Raad van State, nr. 214.351 van 30 juni 2011. Voormeld arrest betreft evenwel de documentaire ontvankelijkheid van een medische aanvraag en de verwijzing naar dit arrest mist eveneens juridische grondslag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar verzoekers betogen dat geen rekening is gehouden met het feit dat zij in het bezit waren van een immatriculatieattest ten tijde van het indienen van de aanvraag, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt integendeel dat met deze situatie wel degelijk rekening werd gehouden. Verwerende partij motiveert dat de medische aanvraag inderdaad ontvankelijk was verklaard ten tijde van de indiening van huidige aanvraag maar inmiddels is de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen negatief afgesloten waardoor de ontvankelijk verklaring niet (meer) weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers dienden op 11 februari 2010 een aanvraag in, op 7 juli 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk bevonden en werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 29 mei 2013 werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden en werden instructies gegeven om het immatriculatieattest in te trekken. Verzoekers betwisten dit niet. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekers tonen niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hen toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat verzoekers de beoordeling van de door hen in hun aanvraag aangehaalde elementen in de bestreden beslissing, met name dat zij geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen, verder ongemoeid laten. Zij blijven dan ook onverminderd overeind.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN